

B-RESITAALI

Wille Enckell

Satamakadun
salissa
20.05.2021 klo.
13.45

Wille Enckell

Wolfgang Amadeus Mozart:

Rivolgete a lui lo sguardo – Così fan tutte
(Guglielmo)

Olli Mustonen:

Tarhapöllö

Erkki Melartin:

Rannalle nukkunut Op. 19 No. 3

Georg Friedrich Händel:

I feel the deity within/Arm ye brave (Judas
Macchabeus)

George Butterworth:

The Lads in Their Hundreds, laulusarjasta A
Shropshire Lad

Erich Korngold:

Mein Sehnen, Mein Wähnen – Die tote Stadt (Friz)

Robert Schumann:

Die Beiden Grenadiere Op. 49 No. 1

Claude Debussy:

De Rêve – Proses Lyriques

Wilhelm Stenhammar:

Lutad mot gardet – Kokoelmasta: Fem visor till text
af J.L.Runeberg

Roger Quilter:

Go, Lovely rose Op. 24 No. 2

Wolfgang Amadeus Mozart: (1756-1791)
Rivolgete a lui lo sguardo – Così fan tutte (Guglielmo)

Rivolgete a lui lo sguardo
E vedrete come sta:
Tutto dice, io gelo, io ardo
Idol mio, pietà , pietà ,
E voi cara un sol momento
Il bel ciglio a me volgete
E nel mio ritroverete
Quel che il labbro dir non sa.
Un Orlando innamorato
Non è niente in mio confronto;
Un Medoro il sen piagato
Verso lui per nulla io conto:
Son di foco i miei sospiri
Son di bronzo I suoi desiri,
Se si parla poi di merto
Certo io sono e egli è certo
Che gli uguali non si trovano
Da Vienna al Canada,
Siam due Credi per ricchezza,
Due Narcisi per bellezza
In amor i Marcantoni

Verso noi sarian buffoni
Siam più forti d;un Ciclopo,
Letterati al par di Esopo.
Se balliamo un Pichne chede
Sì gentil e snello è il piede,
Se cantiam col trillo solo
Facciam torto all'usignuolo,
E qualch'altro capitale
Abbiam poi che alcun non sa.
Bella, bella, tengon sodo:
Se ne vanno ed io ne godo!
Eroine di costanza,
specchi son di fedeltà

Katso näihin kasvoihin
Ja näet, kuinka asia on:
Kaiken kertoo,
Minä jäädyn,
Minä palan,
Idolini armahda minua,
armahda,
Minä jäädyn
Minä palan,
Minä jäädyn,
Idolini armahda minua,
armahda.
Ja armaani
Kun hetkeksi kauniit silmäsi
Luot minuun
Ja minusta löydät sen

Mitä sanat eivät voi
kertoa.
Joku rakkauden
sokaisema Orlando
Ei ole minuun
verrattuna mitään;
Medoro rintansa ruvella
On kuin tyhjää vain
hänen rinnallaan:
Minun huokaukseni ovat
tulta
Hänen himonsa
pronssia,
Joten jos puhumme
saavutuksista
Olen varma kuten
hänkin
Kaltaisiamme ette voi
löytää
Välillä Wienistä
Canadaan.
Me kaksi olemme
rikkaita kuin Kroisos,
Komeita kuin Narkissos
Rakkaudessa Markus
Antoniukset
Näyttäisivät narreilta
meihin verrattuna
Olemme vahvempia kuin
Kyklooppi
Kirjailijoina tasolla
Aisopoksen.
Jos me tanssimme,
Pichne kumartaa
Jalostuneiden kapeiden
jalkojemme juureen
Kun laulamme, yhden
trillin

Joutuvat satakieletkin
häpeään;
Ja on meillä muitakin
vahvuuksia
Joista ette vielä
tiedäkään.
Kaunottaret, pysykää
lujina:
Jos he lähtevät, minä
iloitsen
Pysyvyyden
sankarittaret
Ovat uskollisuuden
peilejä.

Olli Mustonen
(1967-):
Tarhapöllö (2004)

E. Leino

Tarhapöllö se oksallansa
Oli niin viisas, viisas.
Koska hän ei puhunut
mitään
Suomessa sekin jo
piisas.

Tarhapöllö se oksallansa
Laululintuja kuulee
Makumestari olevansa
Laulun maassa luulee.

Ystävät ympäri
tarhapöllön
Mietteensä somasti
sorvaa:
”Koska sulle, ei ääntä
suotu,
Sulla on varmaan
korvaa”.

Erkki Melartin
(1875-1937):
Rannalle nukkunut
Op. 19 No. 3
E. Leino

Hän onneton rannalle
uinui
sinikellojen siimekeseen
ja kellot ne hiljaa keinui

ja soitteli sormet veen.

Hän onneton rannalle
uinui -
käen kukkuhun heräsi
hän,
hän ennen einettä kuuli
käen kultien helkkyvän.

Hän onneton rannalle
uinui -
ja poikasen povessa ain
nyt aaltojen sormet ne
soittaa
ja kellot ne keinuvi vain.

**Georg Friedrich
Händel (1685-
1759):
I feel the deity
within/Arm ye
brave (Judas
Macchabeus)**

I feel, I feel the deity
within,
Who, the bright
cherubim between,
His radiant glory erst
display'd;
To Israel's distressful
pray'r
He hath vouchsafe'd a
gracious ear,
And points out
Maccabaeus to their aid:
Judas shall set the
captive free,
And lead us all to
victory.

Arm, arm, ye brave! A
noble cause,
The cause of Heav'n
your zeal demands.
In defence of your
nation, religion, and
laws,
The Almighty Jehovah
will strengthen your
hands.

Tunnen, tunnen
korkeamman voiman
sisimmässäni,
Jonka, kirkas kerubi
kautta,
Säkenöivän kunniansa
ensimmäisen kerran
näytti;
Israelin hätääntyneen
rukouksen puoleen
Hän soi armorikkaasti
korvansa,
Ja osoittaa
Maccabeuksen heidän
avukseen:
Judas tulee
vapauttamaan vangitut,
Ja johdattaa meidät
kaikki vapauteen.

Aseisiin, aseisiin, te
rohkeat! Ylväs aate,
Taivaan aate vaatii
teidän intoanne.
Teidän kansakuntaanne,
uskontoanne ja
lakejanne
puolustamaan,
Vahvistaa kaikkivoipa
Jehova teidän kätenne.

**George Butterworth
(1885-1916):
The Lads in Their
Hundreds,
Iulusarjasta A
Shropshire Lad**
A.E. Houseman

The lads in their
hundreds to Ludlow
come in for the fair,
There's men from the
barn and the forge and
the mill and the fold,
The lads for the girls and
the lads for the liquor
are there,
And there with the rest
are the lads that will
never be old.

There's chaps from the
town and the field and
the till and the cart,
And many to count are
the stalwart, and many
the brave,
And many the handsome
of face and the
handsome of heart,
And few that will carry
their looks or their truth
to the grave.

I wish one could know
them, I wish there were
tokens to tell
The fortunate fellows
that now you can never
discern;
And then one could talk
with them friendly and
wish them farewell
And watch them depart
on the way that they will
not return.

But now you may stare
as you like and there's
nothing to scan;
And brushing your
elbow unguessed at and
not to be told
They carry back bright to
the coiner the mintage of
man,
The lads that will die in
their glory and never be
old.

Nuorukaiset saapuvat
sadoittain Ludlow:n
markkinoille.

On miehiä ladosta ja
ahjolta ja myllyltä ja
kukkuloilta,
Nuorukaiset tyttöjen
perässä ja nuorukaiset
viinan perässä ovat
saapuneet,
Ja keskellä muita ovat
nuorukaiset, joista ei
koskaan tule vanhoja.

On heppuja kaupungista
ja pelloilta ja pankista ja
vankkureilta,
Ja vanttaria heistä on
lukuisia ja monta on
myös rohkeaa,
Ja monta kasvoiltaan
komeaa ja monta myös
sydämeltään rohkeaa,
Ja harva heistä kantaa
ulkonäkönsä tai
totuutensa hautaan asti.

Toivoisin, että heidät
voisi tuntea, että olisi
merkkejä, joista heidät
tunnistaisi,
Nuo onnekkaat toverit,
joita ei nyt koskaan
kykene erottamaan;
Ja sitten heille voisi
jutella ystävällisesti ja

toivottaa jäähyväiset,
Ja katsoa heidän
lähtevän tielle, jota he
eivät enää palaa.

Mutta nyt voit
herkeämättä tuijottaa
tulematta sen
viisaammaksi;
Ja raapia kyynärpäätäsi
tietämättömänä, eikä
kukaan sinulle sitä
paljasta,
He kantavat kirkkaina
riistäjille ihmisen arvon,
Nuo nuorukaiset, jotka
kuolevat kunniansaan
eivätkä koskaan elä
vanhoiksi.

**Erich Korngold
(1897-1957):
Mein Sehnen, Mein
Wähnen – Die tote
Stadt (Fritz)**

Mein Sehnen, mein
Wähnen,
es träumt sich zurück.
Im Tanze gewann ich,
verlor ich mein Glück.
Im Tanze am Rhein,
bei Mondenschein,
gestand mirs aus Blau-
aug
ein inniger Blick,

Gestand mirs ihr bittend
Wort:
o bleib, o geh mir nicht
fort,
bewahre der Heimat
still blühendes Glück.

Mein Sehnen, mein
Wähnen,
es träumt sich zurück.
Zauber der Ferne
warf in die Seele den
Brand,
Zauber des Tanzes
lockte,
ward Komödiant.
Folgt ihr, der

Wundersüssen,
lernt unter Tränen
küssen.

Rausch und Not,
Wahn und Glück:
Ach, das ist Gauklers
Geschick.

Mein Sehnen, mein
Wähnen,
es träumt sich zurück.

Minun kaipaukseni,
minun toivoni
unissani palaavat.
Minkä tanssissa kerran
voitin,
onneni sen hukkasin.

Tanssissa Reinin
rannalla,
kuun loisteessa,
tunnusti minulle
sinisilmäisesti,
sisäisen toiveensa,

Tunnusti minulle
pyytävin sanoin:
voi jää, älä mene luotani,
säilytä kotimaasi,
hiljainen kukkiva onni.

Minun kaipaukseni,
minun toivoni,
unissani palaavat,

Kaukaisuuden taika,
sytytti sieluuni poltteen,
Tanssin taika houkutti,
olin narri.
Seurasin häntä, iki-
ihanaa,
opin alla kyynelten
suutelemaan.

Hurmos ja Ahdinko,
Harha ja Onni,
Oi, se on Harlekiinin
kohtalo.

Minun kaipaukseni,
minun toivoni,
unissani palaavat.

**Robert Schumann
(1810-1856):
Die Beiden
Grenadiere Op. 49
No. 1.**

H. Heine

Nach Frankreich zogen
zwei Grenadier',
Die waren in Rußland
gefangen.
Und als sie kamen ins
deutsche Quartier,
Sie ließen die Köpfe
hängen.

Da hörten sie beide die
traurige Mär:
Daß Frankreich verloren
gegangen,
Besiegt und geschlagen
das [tapfere]¹ Heer
Und der Kaiser, der
Kaiser gefangen.

Da weinten zusammen
die Grenadier,
Wohl ob der kläglichen
Kunde.
Der eine sprach: »Wie
weh wird mir,
Wie brennt meine alte
Wunde!«

Der andre sprach: »Das
Lied ist aus,
Auch ich möcht mit dir
sterben,
Doch hab ich Weib und
Kind zu Haus,
Die ohne mich
verderben.«

»Was scheert mich
Weib, was scheert mich
Kind,
Ich trage weit [bess' res]²
Verlangen;
Laß sie betteln gehn,
wenn sie hungrig sind -
Mein Kaiser, mein
Kaiser gefangen!

Gewähr mir, Bruder,
eine Bitt':
Wenn ich jetzt sterben
werde,
So nimm meine Leiche
nach Frankreich mit,
Begrab' mich in
Frankreichs Erde.

Das Ehrenkreuz am
roten Band
Sollst du aufs Herz mir
legen;
Die Flinte gib mir in die
Hand,
Und gürt' mir um den
Degen.

So will ich liegen und
horchen still,
Wie eine Schildwach, im
Grabe,
Bis einst ich höre
Kanonengebrüll,
Und wiehernder Rosse
Getrabe.

Dann reitet mein Kaiser
wohl über mein Grab,
Viel Schwerter klirren
und blitzen;
Dann steig ich gewaffnet
hervor aus dem Grab -
Den Kaiser, den Kaiser
zu schützen!«

Ranskaan matkusti kaksi
krenatööriä,
He olivat olleet venäjällä
vankeina
Ja kun he pääsivät
saksalais kortteeriin
Antoivat he päidensä
vaipua roikkumaan
Siellä kuulivat he
surullisen uutisen:
Ranska oli voitettu ja
lyöty urhoollinen
sotajoukko
Ja keisari.... keisari
vangittu!

Sen kuullessaan yhdessä
itkivät nuo grenatöörit
Ensimmäinen sanoi:
”Voi kuinka minuun
sattuu,
kuinka vanhat haavani
polttavat!”

Toinen sanoi: ”Laulu on
nyt loppu,
Tahdon kanssasi mä
kuolla,
Vaikka kotona minulla
on vaimo ja lapsi
Jotka ilman minua
joutuvat turmioon

Hiiteen vaimo, hiiteen
lapsi
Kestän paremmin
kaukaista kaipuuta

Antaa heidän mennä
kerjuulle
Minun keisarini on
vangittu!”

”Suo veljeni minulle yksi
pyyntö
Kun kuolon hetkeni
koittaa
Ota ruumiini mukaasi
ranskaan
Ja hautaa minut
ranskalaiseen multaan

Urhollisuusmitali laske
sydämelleni
Kivääri aseta käteeni
Ja miekka yölleni

Sitten odotan ja valvon
vaiti
Kuin vartija haudassa
Kunnes kuulen
kanuunoiden jylinän
Ja hirnavien
ratsukoiden töminän

Silloin ratsastaa
keisarini hautani ylitse
Miekat helisten ja
välkkyen
Silloin nousen
haudastani
Keisariani suojaamaan!”

Claude Debussy
(1862-1918):
De Rêve – Proses
Lyriques

C. Debussy

La nuit a des douceurs
de femmes!
Et les vieux arbres, sous
la lune d’or, songent
À celle qui vient de
passer la tête emperlée,
Maintenant navrée!
À jamais navrée!
Ils n’ont pas su lui faire
signe ...
Toutes! Elles ont passé:
Les Frêles,
Les Folles,
Semant leur rire au
gazon grêle,
Aux brises frôleuses
La caresse charmeuse
Des hanches
fleurissantes.
Hélas! de tout ceci, plus
rien qu’un blanc frisson.
Les vieux arbres sous la
lune d’or pleurent
Leurs belles feuilles d’or!
Nul ne leur dédiera plus
la fierté des casques d’or
Maintenant ternis!
À jamais ternis!
Les chevaliers sont
morts sur le chemin du
Grâal!

La nuit a des douceurs
de femmes!
Des mains semblent
frôler les âmes,
Mains si folles, si frêles,
Au temps où les épées
chantaient pour Elles! ...
D'étranges soupirs
s'élèvent sous les arbres.
Mon âme! C'est du rêve
ancien qui t'étreint!

Yö on suloinen kuin
nainen!
Ja vanhat puut,
Kuun kultaisen
loisteessa,
uneksivat
Hänestä, joka kulki
heidän ohitse
koristeltuine kutreineen,
Nyt sydän pirstaleina!
Sydän ikuisesti
pirstaleina!
He eivät onnistuneet
kutsumaan häntä
luokseen...'

Kaikki! Ovat heidät
ohittaneet:
Heikot,
Houkat,
Ripotellen naurunsa
Vihreään nurmeen,
Heittäen tuulahduksiin
Ohikiitäviin
Hurmaavat syleilyt

Rehevien kurviensa
Tosin! jälkeensä jää vain
Haalea väristys

Vanhat puut
kultaisen kuun loisteessa
vuodattavat
Kultaiset lehtensä!
Kukaan ei enää heille
suo ylväyttä
kultaisten kypärien
Nyt loattuina!
Ikuisesti loattuina!

Ritarit ovat kuolleet
ristiretkellään Graalin
perässä!

Yö on suloinen kuin
nainen!
Kädet tuntuvat
hyväilevän sielua,
Kädet niin hölmöt,
Kädet niin heikot
Aikana
jolloin miekat lauloivat
heille! ...
Oudot huokaukset
kohosivat puiden
lomasta.
Sieluni!
Olet unen muinaisen
pauloissa!

**Wilhelm
Stenhammar (1871-
1927):**

Lutad mot gärdet
J.L.Runeberg

Lutad mot gärdet stod
Gossen vid flickans arm,
Såg öfver1 slagen äng:
"Sommarens tid har
flytt,
Blommorna vissnat re'n;
Skön är din kind likväl,
Rosor och liljor der
Blomstra, som förr,
ännu."

Våren kom åter, då
Stod han allena der!
Flickan var borta -- låg
Vissnad i jordens famn;
Ängen var grön igen,
Leende, blomsterrik.

Aitaan nojaten seisoi
poikanen
käs'kynkässään tyttönen,
Laidalla niityn laonneen
saneli:

"Kesän aika jo takana
on,
Kukkasetkin juuri
kuihtuneet;
Kasvosi kaunoiset,
Laila ruusuin ja liljain,
Kukoistavat kuin
ennenkin."

Kevät tuli toisen kerran,
Silloin seisoi hän yksin
siellä!

Tyttö oli poissa –
Makasi kuihtuneena
maan povessa;
Niitty jälleen vihersi,
Idyllisenä
kukkaloistossaan.

**Roger Quilter
(1877-1963):**
**Go, Lovely rose Op.
24 No. 2**

Edmund Waller

Go, lovely Rose!
Tell her, that wastes her
time and me,
That now she knows,
When I resemble her to
thee,
How sweet and fair she
seems to be.
Tell her that's young,
And shuns to have her
graces spied
That hadst thou sprung
In deserts, where no
men abide,
Thou must have
uncommended died.
Small is the worth
Of beauty from the light
retir'd;
Bid her come forth,

Suffer herself to be
desir'd,
And not blush so to be
admir'd.
Then die! that she
The common fate of all
things rare
May read in thee:
How small a part of time
they share
That are so wondrous
sweet and fair! That are
so wondrous sweet and
fair!

Mene, ruusu ihanainen!
Kerro hänelle, joka
tuhlaa minun ja itsensä
aikaa,
Että tällä tavoin,
Häntä teille kuvailen,
Kuinka suloinen ja
kaunis hän silmissäni
on.
Kerro hänelle, joka on
vielä nuori,
Ja joka kainostelee
sulojensa ihailua
Että jos hän olisi juossut
aavikoilla, joilla ei
ketään käy,
Olisi arvostuksetta
menehtynyt.
Pieni on arvo
Valon mailleen
menneen;

Pyydä häntä tulemaan
esiin,
Kestämään kiihkon,
Ja ettei hän suotta
punastuisi kaikesta
tuosta ihailusta.
Sitemmin kuolemaan!
Jotta hän
Kuin kohtalona on
kaiken arvokkaan,
Voi sinusta lukeman:
Kuinka pienen hetken
aikaa he jakavatkaan
Nuo, jotka niin
ihmeellisiä, suloisia ja
hehkeitä ovat!

Kaikki käännökset
- Wille Enckell

Kiitos Ulla Raiskio, Kristjan Möisnik, sekä Tuomas Turriago.

 Tampereen yliopisto
Tampereen ammattikorkeakoulu

